

КОСОВСКА МИСАО У ПАМЋЕЊУ СРПСКОГ НАРОДА

КОЛЕВКА

Марија је у рукама држала дрвено сито и лаганим покретима леводесно пунила ванглу. Левом ногом, готово неприметно је љуљала дрвену колевку у којој је мала Милица гугутала, јер јој сан никако није хтео на очи.

„Крај извора црни гавран слетео
Српској земљи незван је долетео...“

Звонки глас испуњава просторију, док сећања навиру.

Несташној и помало неодговорној девојчици, склоној упадању у невоље, бака и дека пуни разумевања и несебичне подршке, дозвољавају да трчи каменим падама, прашњавим путевима и ливадама Метохије.

Зелено пространство оставља утисак да је закорачила у рај. И не би се зачудила да је баш у том тренутку однекуд искрснуо средњевековни витез на коњу, са исуканим мачем или луком и стрелама.

Обрела се у манастирској порти. Време је било такво, лудо, да је ретко кад била толико близу светиње. Али у тренутку док је протрчавала кроз стару капију као да је нестало и времена и простора, само... На сред зеленог узвишења, као спуштена са небеса, уздизала се прекрасна црква од белог мермера-бескрајно стара и бескрајно лепа, сведочи и прича причу о славним данима српског царства.

Птице су по дворишту, мирише трава... Мир...Тишина...Иако је на месту где „миришу векови, одзвањају звона и роморе молитве“.

У само неколико корака хитра девојчица се нашла пред вратима. Улази. Тихо, у само пар речи, како то деца обично чине, помолила се Богу. И поклонила се Краљу. Бескрајна тишина је око ње.

Краљ Стефан и Марија.

Много година касније препознала је тадашње осећање у речима једне монахиње дате путописцу са Косова: „Бог и ти дете. Бог и ти.“

Истрчава напоље.

Окован, отворен прозор. Пажњу јој привлачи нешто шарено и велико...Пење се на прсте и покушава да се успне уза зид не би ли боље видеала. Али, мала је. Готово је сигурна да су у питању неке чудне, високе и велике свеће. Да ли су?! Готово је сигурна да јесу. Слушала је приче, иако су сви мислили да спава – заветне свеће царице Милице! Пет векова су чекале да их упали лучоноша Косова.

Завет је испунио витешки краљ Александар I Карађорђевић, ослободилац Косова и Старе Србије. Али, гореле су кратко – баш као и слобода Косова и Метохије. Остале су у Дечанима, под заветом манастирском братству.

Деценију и по касније, до Маријине успаванке...

Поново је неко грдно време. Невоља се опет надвила. Некако, као да никада није ни престала, сада сваком годином бива све већа.

Хоће ли Марија доживети да заветне свеће види поново упаљене? Или ја, Милица? Хоћу ли уопште икада моћи да их видим?

Марија верује да хоћу. Јер, чувају нас свец и светиње на Косову, и живе и моле се пред престолом Творца за читав наш род.

Верујући чекамо оне којима их је царица Милица наменила. Неке боље од нас данас. И сигурна сам да се тај дан примиче. И нико неће моћи да заустави и спречи његово свитање. А када свеће неко достојан упали, више се угасити неће.

Иако моја стаза броји свега петнаест лета, одгајана од потомака Милоша Војиновића, схватам сву тежину изговорених речи, и аманет моје Свете имењакиње, јер сада и мој звонки, али одлучан глас испуњава просторију:

„Са олтара твог сам вина попио
Ој, Косово равно и Метохијо,
Земљо мила, бићеш моја довека
Ти си моје срце, моја колевка“...

СВИТАЊЕ